

občanského práva (§ 921 obč. zák.) tím způsobem, by se prodatel mohl v případě kupitelova prodlení podle čl. 354 obch. zák. vyhnouti splnění a ustoupiti od smlouvy a vyhnouti se také prodeji a žádati po ustoupení ještě náhradu škody vzešlé mu tím, že mu zbyl neupotřebitelný nebo neprodejný výrobní materiál, který si za účelem splnění opatřil (srov. Zprávu justiční komise k 3. dílčí novele k obč. zák. str. 167 násl., podle níž otázka účinků prodlení upravena pro obor práva občanského vědomě jinak, než pro obor práva obchodního). Nejde ani o zmar splnění ve smyslu § 920 obč. zák. Žalobkyni nebylo prodlením v odvolání zboží znemožněno vyrobti rukavice a je dodati. Nižší soudy se tu neprávem odvolávají na nález uveř. ve sb. Linksově pod čís. 6604 a na nález čís. 3698 sb. n. s. V onom rozhodnutí jednalo se o odepření specifikace koupeného zboží, takže prodatel nemohl pro nedostatek specifikace a určení předmětu plnění plniti a kupitel tím, že zboží nespecifikoval, plnění znemožnil. Ale v případě sporném nebylo splnění závislé na specifikaci, nýbrž předmět dodávky byl již smlouvou určen. Nález čís. 3698 sb. n. s. jedná o zboží již dodaném a pozastaveném pro vadnost, tedy rovněž o případu jiném. Ježto tedy žalobkyni nebylo znemožněno dodání, nemůže se opírat, žádajíc náhradu škody, o § 920 obč. zák. Když pak žalobkyně, uplatňujíc nárok na náhradu škody, přípustný podle obchodního zákona jen následkem prodlení žalovaného s placením kupní ceny, nezachovala se ani podle čl. 354 obch. zák. a žádá přes to náhradu škody pro nesplnění a nedomáhá se zaplacení kupní ceny, není v právu, pokud neprovedla prodej podle čl. 343 obch. zák. Žaloba byla proto pro tentokráte zamítnuta, aniž bylo třeba zabývati se tím, zda jest výpočet náhrady škody opodstatněn podle § 1323 obč. zák.

Čís. 8370.

Jest vyhrazeno vlastnímu úsudku zaměstnavatele, zda jest v tom kterém případě opodstatněn důležitý zájem vyžadující, by byl zrušen služební poměr oficianta (oficiantky) výpovědí podle § 43 vládního nařízení ze dne 7. července 1926, čís. 113 sb. z. a n. a není zaměstnavatel (stát) povinen oznámiti zaměstnanci důvod výpovědi, aniž jej na soudě prokazovati.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Rv I 1246/28.)

Žalobkyně byla kancelářskou oficiantkou a, provdávši se, oznámila svůj sňatek presidiu soudu. Dostavši tříměsíční výpověď ze služby bez udání důvodů, domáhala se na československém státu, že výpověď jest neplatnou, se zrušuje, že služební poměr žalobkyně dále trvá a že jest žalovaný povinen platiti jí služné. Ob a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jak i z odvolání plyne, jde tu o služební poměr soukromoprávní, který jest posuzovati podle vládního nařízení ze dne 7. července 1926, čís. 113 sb. z. a n. A tu stanoví § 43 (1) tohoto nařízení, že jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec

může služební poměr kdykoliv vypovědět, aniž uvede důvody, a § 43 (3) tohoto nařízení, že u oficiantů má výpověď zaměstnavatelova omezena býti na případy, ve kterých podle jeho názoru důležitý zájem služební vyžaduje, by služební poměr byl zrušen. Z toho plyne, že služební poměr kancelářských sil pomocných i kancelářských oficiantů, pokud tito jsou v poměru soukromoprávním, může býti výpovědí zrušen bez udání důvodů. A o takový poměr tu jde. Plyne z toho dále, že zaměstnavateli jest na vůli ponecháno, by posoudil, zda takový důležitý zájem tu jest čili nic. To plyne jasně ze slov: »podle jeho názoru«. Seznal-li zaměstnavatel, že takový důležitý zájem služební tu jest, není povinen sdělovati jej zaměstnanci a vysvětlovati, proč byla dána výpověď, ano posouzení tohoto důležitého zájmu přísluší jen zaměstnavateli. Proto také ani soud nemá právo zkoumati, zda takový důležitý zájem tu jest, z něhož lze dáti výpověď, poněvadž názor takový jest nepřezkoumatelný, jak první soud ve svém rozsudku správně praví.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Bylo-li ustanovením § 43 vládního nařízení ze dne 7. července 1926, čís. 113 sb. z. a n. přiznáno zaměstnavateli i zaměstnanci stejné právo, by zrušili služební poměr výpovědí (§ 42 b) vlád. nař.), bez uvedení důvodů, nemůže žalovaný stát býti nucen, by důvod výpovědi žalobkyni nebo soudu oznámil a nelze takovou povinnost dovoditi ani z ustanovení třetího odstavce § 43 vlád. nař., poněvadž jest vlastnímu úsudku zaměstnavatele vyhrazeno, zda jest opodstatněn důležitý zájem, vyžadující, aby byl služební poměr výpovědí zrušen (srv. slova »podle jeho názoru«). Jest tedy rozhodnutí o této otázce vyhrazeno zaměstnavateli ve vlastní jeho působnosti a jeho úsudek nepodléhá soudnímu přezkumu, jak již správně dovodily oba nižší soudy. Pokud dovolání jest zbudováno na skutkovém předpokladu, že žalobkyni byla dána výpověď z důvodu, že se provdala, není provedeno po zákonu, poněvadž tato okolnost nižšími soudy zjištěna nebyla, ježto žalovaný stát ve sporu v první stolici tento důvod výpovědi nepřiznal, odvolav se na ustanovení § 43 (1) vládního nařízení čís. 113/1926 sb. z. a n., podle něhož není povinen udati důvod výpovědi, a také ve výpovědi žalobkyni tento důvod zrušení služebního poměru nebyl uveden. Nemá tedy žalobkyně pro uplatněný nárok ani skutkového podkladu a dovolání není také po právní stránce opodstatněno.

Čís. 8371.

Je-li ze směnky zavázána veřejná obchodní společnost, může býti žalován o zaplacení každý veřejný společník, i když sám směnku nepodepsal, jen když jest na směnce znamení firmy.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Rv I 1424/28.)